

Er was eens...

muzikale sprookjes

door

klarinet-ensemble Lignum

o.l.v. Hendrik Jan Lindhout

SesamStraatApp

ieniemiesie, Koekiemonster, Tommie, U

Vandaag

15:58 ✓✓

U hebt Koekiemonster toegevoegd

U hebt Tommie toegevoegd

Pino

Lignum speelt! Wie gaat er mee?

16:02 ✓✓

Ali Baba

Sesam open u ✨ 16:07

ieniemiesie

??? 16:07

1 ONGELEZEN BERICHT

Ali Baba

Oeps. Verkeerde groep 😳 16:09

Ali Baba heeft de groep verlaten

Inhoudsopgave

Danse Macabre - Camille Saint-Saëns (*arr. Melanie Thorne*)

Moeder de Gans - Maurice Ravel (*arr. Hendrik Jan Lindhout*)

- Pavane van Doornroosje
- Klein Duimpje
- Laideronnette, keizerin van de pagodes
- Gesprek tussen Belle en het Beest
- De toverachtige tuin

Efteling Festival - Christian Petzold / Ruud Bos / Bert Kaempfert
(*arr. Hendrik Jan Lindhout*)

Baba Jaga & Co - Bart Picqueur

De Tvenaarsleerling - Paul Dukas (*arr. Matt Johnston*)

Hedwig's Theme - John Williams (*arr. Hendrik Jan Lindhout*)

Notenkraker Suite - Pjotr Iljits Tsjajkovski

- Ouverture (*arr. Laëtitia Bouvet & Hendrik Jan Lindhout*)
- Galop van de kinderen
- Scène
- Mars van de tinnen soldaatjes
- Trepak (Russische dans)
- Thee (Chinese dans)
- Bloemenwals

De magische maestro

Er was eens een jongeman met talent voor muziek. Hij studeerde aan het Conservatorium van de Koning, zowel trompet als orkestdirectie. Hij oogstte succes, scoorde wereldpremières en speelde vele jaren in het Nederlands Balletorkest en in het Asko|Schönberg ensemble. Zijn trompetgeschal werd vereeuwigd en hij schitterde als dirigent. Hij betoverde zalen aan deze en gene zijde van de zee.

Zo ging dat jarenlang, totdat Hendrik Jan Lindhout – want zo heette hij – op een dag ontdekte dat hij meer van klarinet hield dan van trompet. Als een lopend vuurtje ging het nieuws door het koninkrijk. Nog voor zons-
ondergang werd hij ingelijfd als dirigent van Lignum. Want zij noemen zich wel brandhout, ze houden van kwaliteit op de bok. Elke week sindsdien, zodra de maan het einde markeert van de dag die haar naam draagt, leidt Hendrik Jan de repetities. Met zijn associatieve stijl en brede blik weet hij keer op keer te inspireren. Onder zijn leiding speelde Lignum haar 25-jarig jubileumconcert en een concertprogramma geïnspireerd op De Stijl.

Zodra hij zijn baton opbergt, transformeert Hendrik Jan in een zeer creatief en productief arrangeur. Gevraagd en ongevraagd herschrijft hij voor Lignum de mooiste stukken. In vier van de zeven werken in het Sprookjesconcert valt zijn hand te herkennen. Bij daglicht oefent Hendrik Jan zijn magie uit op de jongste generaties in het koninkrijk. Tot diep in de krochten van het land weet hij basisschoolkinderen te enthousiasmeren voor muziek en doet hij ze versteld staan van hun eigen muzikale kunnen.

Heel soms, als de sterren even wat minder schijnen, dan hoort hij hoe die klarinettisten de noten als een maizenapapje aan elkaar binden. Dan smeekt hij ze, speel trompettistisch! Waarop zij hun rieten beproeven en in één adem zijn koperwee wegblazen - hout lééft.

Dagblad van het Noo

Zondag 25 november 2018

Een macabere dans

Op een kerkhof in het Groningse Garmerswold is vannacht een verwarde man aangetroffen. De man zou op graven hebben gedanst. Ook zou hij zittend op een grafzerk viool hebben gespeeld. De politie dacht aanvankelijk aan een grap omdat de melding kwam van een groepje Vindicat-studenten in verregaande staat van dronkenschap. Dat veranderde toen één van hen - door de anderen consequent aangesproken als Bob - met een opvallend gedetailleerd relaas kwam. Bob wist te vermelden dat de man een zwarte cape droeg en gewapend was met een zeis. Hij zou ook gezien hebben dat de doden massaal uit hun graven waren opgestaan en meegedanst hadden met de verwarde man.

De berichten over het nachtelijke bacchanaal leidden tot grote verontwaardiging. De premier sprak van een "macabere dans". Opmerkelijk genoeg prezen sommigen De Dood als de Grote Gelijkmaker. "Die arme mevrouw Jansen danste met de notaris. Pure winst!" jubelde de SP op haar officiële twitter account.

Op sociale media circuleerden vrijwel direct speculaties over de identiteit van de man. Het zou gaan om Magere H. Hardnekkige geruchten houden H. alias "De Dood" verantwoordelijk voor een groot aantal - mogelijk zelfs alle - sterfgevallen. Peter R. de Vries stelde in een reactie dat het de grootste cold case betreft uit de menselijke geschiedenis. Het incident van afgelopen nacht kan mogelijk leiden tot een doorbraak in de zaak H.

Een woordvoerder van de politie liet vanmorgen weinig los over het incident. "Eerst maar eens met Bob praten." Wel wees hij erop dat het verboden is om zonder vergunning op graven te dansen. Het is onduidelijk of H. in het bezit was van een dergelijke grafdansakte. Over betrokkenheid van Magere H. bij grootschalige genocide wilde de woordvoerder niet speculeren. "Maar De Dood heeft wel wat uit te leggen," besloot hij.

Re
fol
imp

The
tha
rela
the
beh
of a
exp
in l
its
beh
con
or v

SPROOKJES VAN MOEDER DE GANS

Er was eens...

...een beeldschoon slapend prinsesje. Door toedoen van een boze fee die - nota bene onuitgenodigd - op haar kraamparty was verschenen, was zij gedoemd geweest op zestienjarige leeftijd te sterven aan een prik. Een goede fee had hier net op tijd een stokje voor kunnen steken. Wat overbleef was de bijwerking van de prik: een honderd jaar durende slaap.

...een klein manneke dat door zijn straatarme ouders in het bos werd achtergelaten. Zijn *bushcrafting skills* waren goed, maar helaas niet goed genoeg. De broodkruimeltjes die hij achterliet om de weg terug te markeren, werden opgegeten door de onschuldig kwetterende vogels. Het manneke was verdwaald.

...een prinsesje met een niet-aangeboren moeilijk uiterlijk - wederom het werk van een wraakzuchtige fee. Na een ellendige jeugd vol schaamte leed het prinsesje ook nog schipbreuk. Ze werd gered door een slang, en de twee belandden op een eilandje in het verre oosten. Omringd door musicerende dwergjes vonden ze elkaar in de liefde. Ze trouwden, en als klap op de vuurpijl werd de slang een knappe prins en herwon de prinses haar originele schoonheid.

...een schone dame genaamd Belle. Sluipenderwijs was zij onder de invloed gekomen van een beestachtig monster. Wanneer zij hem de liefde verklaart, blijkt deze loverboy toch een nobele prins te zijn. Hij had de liefde van Belle nodig had om zijn ware ik terug te vinden.

...een prins. Hij kuste

het eerdergenoemde prinsesje wakker uit haar honderdjarige slaap. De prins en de prinses trouwden in de toverachtige tuin, onder goedkeurend oog van de goede fee en begeleid door triomfantelijk fanfaregeweld. En ze leefden nog lang en gelukkig!

Er was eens . . .

. . . een kabouter. Hij had dunne spillebeentjes en woonde in een paddenstoel. En die paddenstoel maakte prachtige barokmuziek. Meer had Spillebeen niet nodig om gelukkig te zijn!

. . . in een oosterse stad, ver hier vandaan, een koning. Bedrogen en vernederd door zijn vrouw besloot hij om elke avond een nieuwe maagd te huwen. De volgende ochtend maakte hij dan een eind aan hun relatie . . . en aan haar leven. Dat hielp, totdat hij Scheherazade huwde. Zij vertelde hem tijdens de huwelijksnacht een verhaal zonder de clou. De koning spaarde haar; hij wilde weten hoe het afliep. De volgende nacht vertelde ze het vervolg - met een nieuwe cliffhanger. Duizend-en-een nachten en diverse zwangerschappen later is Scheherazade door haar verhalen heen. Maar de koning is dan zo hopeloos verliefd dat hij haar gratie en eeuwige trouw aanbiedt.

. . . een heks. Haar neus was krom, haar kin puntig en heur haar zo futloos als een baal hooi. Maar die stem! Bij volle maan kon je haar steevast horen belten. Zo hoopte ze de maanfee en haar sterren te bevroren. Want die dansten op háár meertje, gekleed in jaloersmakende zilveren feeën-

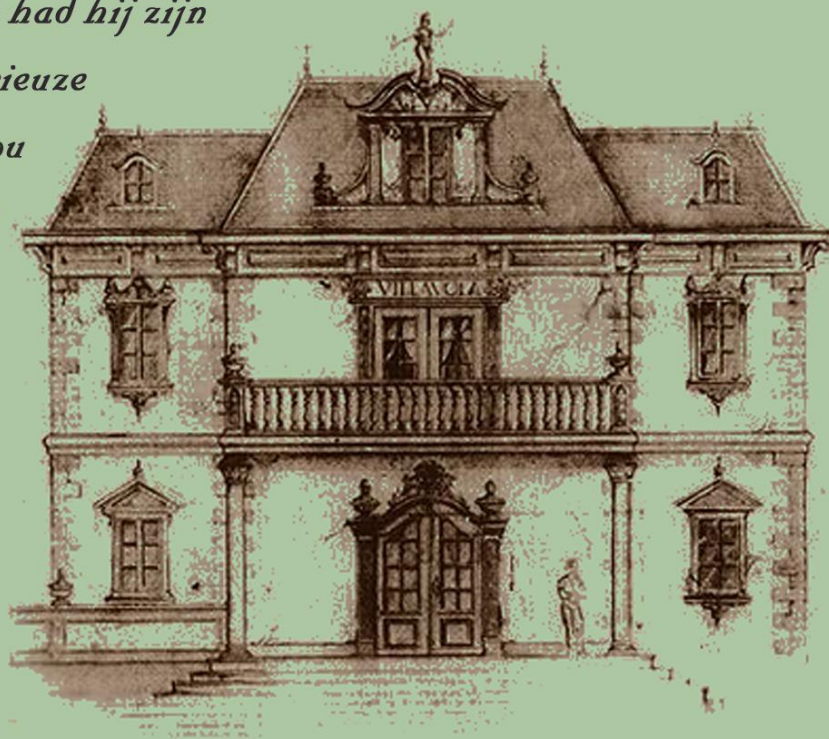

*jurkjes. Op een kwade ochtend waren zeven sterdanseressen achtergebleven. De heks sloeg toe, bevroor de meiden en stal hun glans. Maar ze bleven mooi! De heks ontplofte en veranderde de sterren in water-
lilies. En sindsdien dansen ze elke nacht als fee, om 's morgens weer water-
lilie te worden.*

...Carnaval!

*...een bende rovers in het zuiden des lands. Ze vloegen op bokken door de
nacht en zaaiden doodsangst. Het ergst was voorman Hugo. Op een dag
bestormde hij de abdij. Daarmee had hij zijn
hand overspeeld. Van een mysterieuze
vrouw hoorde hij zijn straf: hij zou
pas rust en vrede vinden wanneer
een edel mens met het reine
geweten van een pasgeboren
kind zijn huis zou betreden.
Sinds die dag tolt Hugo's
huis in de rondte, dag in dag uit.*

Baba Jaga

Er was eens een meisje dat door haar stiefmoeder op pad werd gestuurd. “Ga naar Baba Jaga en vraag haar om naald en garen.” Het meisje kreeg wat broodkorsten en restjes ham en kaas mee. Voor de vorm, want haar stiefmoeder verwachtte haar niet meer terug. Baba Jaga Knokig Bot was een oude, morbide heks.

De heks woonde in een hut omheind door een hek van botten en schedels. De hut zelf stond op kippenpoten. Het meisje zag hoe de hut haar tegemoet liep. De heks ging meteen uitgebreid een bad klaarmaken voor het meisje. Baba Jaga hechtte eraan dat haar eten schoon was. Intussen deelde het meisje haar voedselrestjes met de uitgemergelde kat. Ze gaf ook wat aan de hond. En ze deed meteen wat olie op het piepende tuinhek. “Je moet nu wegrennen,” fluisterde de kat. Ze gaf het meisje een handdoek en een kam mee. De hond liet haar ontsnappen zonder te blaffen, en het tuinhek opende geruisloos haar poorten.

Zodra de heks merkte dat het meisje was gevlucht zette ze de achtervolging in, vliegend in haar vizel. Het meisje zag hoe ze bijna werd ingehaald en gooide de handdoek achter zich op de grond. De handdoek veranderde in een kolkende rivier. Baba Jaga was razend. Voordat ze overkânt moest komen, was het had bedacht hoe ze aan de overkânt moest komen, was het meisje al weer kilometer verder. Toen Baba weer bijna bij haar was, gooide het meisje de kam op de grond. Die veranderde spontaan in een bos. Het was de nek-slag voor Baba Jaga. Het meisje wist het huis van haar vader te bereiken. De beste man schaamde zich de oren van zijn kop, van het meisje gooide de stiefmoeder subiet op straat, en sloot zijn lieve dochter in zijn armen.

De tovenaarsleerling

Er was eens een oude tovenaar. Hij woonde in een afgelegen kasteel samen met zijn leerling. Op een dag moest de tovenaar op pad, en hij gaf zijn stagiair de opdracht om de werkplaats schoon te maken. Maar dáár had die jongen dus even helemaal geen zin in. Van alle competenties in zijn persoonlijk ontwikkelplan was dweilen er geen. Bovendien was hij uitontwikkeld voor vandaag. Hij hoefde nog maar één vak te halen voor zijn diploma Middelbare Magie en had berekend dat hij aan een 2,8

genoeg had. Hij wilde gewoon lekker in bad.

Meteen toen de tovenaar weg was greep de stagiair het boek van zijn meester. Met een welgekozen spreuk betoverde hij een bezemsteel om emmers water te halen en daarmee het bad te vullen. Dat zou hem een hoop gesjouw schelen. De stagiair was echter nog niet volleerd. Stagiairs be stagiairs! Hij kon de bezemsteel niet in bedwang houden. Deze bleef maar emmers water aanslepen. Het bad stroomde over en al gauw stond de hele werkplaats blank.

De stagiair raakte in paniek. In plaats van op te zoeken hoe hij de bezem moest laten stoppen, hakte hij hem in tweeën. Dat had hij beter niet kunnen doen. Elk van de stukken bezem ging nu verder met water halen. Het waterpeil bleef stijgen, en nu dus dubbel zo hard. Totale ontreddering! Net op

het moment dat de leerling zijn stagebegeleider wilde appen kwam de oude meester terug. Routineus verbrak de tovenaar de betovering. Hij gaf de stagiair een bezem en verzocht hem vriendelijk doch dringend om de vloer te dweilen.

Hedwig en Harry

Er was eens een uil. Haar naam was Hedwig en ze was zo wit als sneeuw. Het lot had bepaald dat ze met honderden soortgenoten in een dierenwinkel zat. Ze kon weinig anders dan een uiltje knappen en dromen over een mooie toekomst, elke dag weer.

Hedwigs vader had zijn hele leven gewerkt als postuil, net als haar grootvader, haar overgrootvader, en nog vele generaties daarvoor. Allemaal verdienden ze de kost met het rondbrengen van berichten. Hedwig wilde niets liever dan deze traditie voortzetten. Maar invloedrijke kerkuilen beweerden dat dat helemaal niet kon, een vrouwelijke postuil. Vrouwtjesuilen horen bij de uilskuikens te zitten, vonden die. Bovendien zouden vrouwelijke uilen alleen maar huilen. Hedwig was vastbesloten om deze zogenaamde uilenwijsheden naar het rijk der fabeltjes te verwijzen.

Op een goede dag kwam de reus Hagrid de winkel binnenlopen met een jongeman aan zijn zijde. Hedwig stond meteen op scherp. Hagrid was een gesjeesd student en conciërge van toptoverhogeschool Zweinstein. Hij zocht een postuil voor Harry, zijn metgezel. Het was een publiek geheim dat Harry een grootse toekomst als tovenaarsleerling tegemoet ging. Zonder haar mede-uilen wakker te maken sloeg Hedwig haar vleugels uit, vloog naar Hagrid en pikte met haar snavel subtiel maar voelbaar in zijn hand. De reus was eerst verrast, toen geïrriteerd, maar uiteindelijk keek hij naar al die honderden mannetjesuilen die lagen te ronken en besloot hij om Hedwig te kopen. Hedwig was verguld. Haar droom om de eerste vrouw in de postuilerij te worden was uitgekomen. Nog jarenlang zou uitgerekend zij degene zijn die de beroemdste tovenaarsleerling van het land behoedde voor onheil.

Clara had een relatie met een notenkrakerpop!

Wie droomt er niet van een relatie met een echte prins? Voor Clara Stahlbaum was het realiteit. Maar Clara's prins was er niet een van dertien-in-een-dozijn: hij leidde een dubbelleven als notenkrakerpop.

Wat een verhaal...

Ja ik knijp mezelf nog vaak in de arm. Heel onwerkelijk, alsof het een droom is. Het begon met de notenkrakerpop die ik van Sinterklaas kreeg.

Sinterklaas?

Dat was natuurlijk meneer Drosselmeyer, duh. Mijn broertje kreeg een zwaard van hem. Ik was wel heel blij met de pop hoor, hij was super cute.

En toen werd hij een prins.

Ja dat was episch. 's Nachts kwam hij ineens tot leven!

Wat moet je geschrokken zijn.

Oh my god ja! Maar hij was zo lief voor me. En hij kon zoenen! Al zeg ik achteraf: het was een beetje houterig. En echt lang hebben we niet kunnen genieten. Dat kwam door die muizenkoning, die zat mijn prins te dissen. Duizend onderdanen had hij bij zich.

Muizen dus... ieuw!

Inderdaad. En toen kwam ook nog die fee met haar suikertaart.

Awkward.

Wat je zegt. Ik zit elke dag in de sportschool en eet alleen maar suikervrije vegan taartjes. Suiker is vergif! Maar die fee was verder super chill. Ze nam ons mee naar verre landen, naar China en Rusland... de muziek daar was echt vet.

En die muizenkoning?

Daar heeft mijn broertje mee afgerekend. Met zijn speelgoedzwaard. Je wil niet weten hoe het zonder hem zou zijn afgelopen.

Een suikertaartfee, een muizenkoning - dacht jij nooit, wat is dit?

Ja ik had vaak zoiets van: hè!? Het was alsof ik in een slecht sprookje beland was. Maar er gebeuren hier wel vaker gekke dingen. Een buurmeisje heeft jarenlang samengewoond met zeven dwergen terwijl ze in coma lag. En iedereen hier doet alsof dat heel normaal is. Echt bizar.

☒ advertentie

De klarinettenbekoring

Lang, heel lang geleden, was er een groepje studenten in een kleine provinciestad in het westen van het land. Stuk voor stuk hadden ze met veel plezier klarinet gespeeld in hun harmonieorkesten beneden de rivieren. En omdat ze dat samenspelen zo misten, besloten ze een orkestje op te richten. Lignum noemden ze zichzelf. Dat is Latijn, het betekent brandhout. Ik zei al: studenten.

Ze traden op in kastelen en kerken en op festivals en partijen. Het repertoire was zeer divers: van Bach tot Reich en van pop tot volksmuziek. Jaren gingen voorbij. Studenten studeerden af, sommigen bleven, nieuwe studenten kwamen en een enkeling sloeg dat hele studiegedoe over. Maar gespeeld werd er! Meestal dicht bij huis, en soms ook ver, ver hier vandaan, in exotische oorden van Shanghai tot Szombathely.

Soms vroegen de mensen: “Echt alléén maarrrrr klarinetten?!?” Die mensen kregen te horen dat de klarinet van die fascinerende familieleden heeft, van de vlijmscherpe esklarinet tot de brommende contrabasklarinet. En dat in een prachtig koor toch ook alleen maar zangstemmen zitten, en in een strijkorkest... Ach. Liever werden die mensen aangespoord om eens te komen luisteren. Want *guess what?* Zodra de dirigent zijn baton hief, was menig luisteraar betoverd. Nog altijd, vele jaren later, heeft zich geen fee gemeld die die betovering heeft weten op te heffen. En wat nog mooier is: zolang die fee er niet is, moet het orkest blijven spelen.

Colofon

Datum:	25 november 2018
Locatie:	BplusC Het Leidse Volkshuis
Tekst:	Stijn van Langen
Vormgeving:	Ilse Maas
Spelers:	Maarten van Es, Ingrid van der Loo, Marcus Rasmusson, Alexander van der Kuijl, Ilse Maas, Clea Licht, Maartje Spaans, Rick Leijssen, Kari Gravesteijn, Guus Moll van Charante, Reinie Ern�, Aldo Bouman, Mirjam Engelen, Irene Baard, Sonja van der Kuijl, Maaik� Sonderen, Bart Kooij
Dirigent:	Hendrik Jan Lindhout
Meespelen?	Aldo Bouman, (06) 49952090
Een optreden?	Irene Baard, (06) 41814919
Vriend worden?	aanmelding via website
Website:	www.lignumleiden.nl
Facebook:	www.facebook.com/lignumleiden
Instagram:	www.instagram.com/lignumleiden

42 vind-ik-leuks

assepoester Awesome!! #Lignum #clarinets #sprookjesconcert
#sexyconductor #LeidseVolkshuis

“Hier mag je me voor wakker maken!”
Doornroosje

“Als ik dit had geweten had ik voor klarinet gekozen.”
De rattenvanger van Hamelen

G.B. Wolf

@degrotebozewolf

Van @Peter begrepen dat we een week geleden geschraapt zijn.
Schande!! Hoofdrol in meerdere A-sprookjes en dan dit!
Guilty without trial.
#metoo #Roodkapje #GroteBoze #wolfshaming

Donald J. Trump ✓

@realDonaldTrump

Sprookjes? Fake news!

“Mogen wij u vanmiddag betoveren? Wees gewaarschuwd,
Lignum heeft een levensgevaarlijk geheim.”
Irene Blauwbaard, voorzitter Lignum